

Основна школа „Светислав Голубовић-Митраљета“

Други круг такмичења „Читам, па шта“

Литература: „Овако је то било“ -Бранко Стевановић

Ученик: Кристина Станкић IV4

Батајница, април 2024.

Прича почиње о храмовима знања, а то су библиотеке. Писац је хтео да се нашали да оне нису за дечаке, зато што дечаци треба да играју игре које су само за њих (играње кликера, шутирање лопте), а девојчице да посећују та чаробна места где се налази много књига.

Када урониш у њих, можеш путовати где желиш и летети на крилима маште. Цео живот се догађа између одлазака у библиотеку и боравака у њој. Тада и не приметиш да си порастао, добио своју децу и они своју. У библиотеци поред књига можеш срести необичне дечаке и још занимљивије девојчице. Свако од њих треба да искористи своју машту и направи нешто чудесно. Тако и да поверујемо да „дека може да лети“, а у ствари то наш папагај лети по соби и понавља те речи. Сестра је дечака опоменула да би могао понекад да му очисти кавез и да га нахрани.

Док тако уживамо у свакодневним маштаријама и не приметимо да смо одрасли. Љуљушкамо се са другарима под нашим дрветом на љуљашци и замишљамо симпатична створења зеленкастих лица и косе уплетене у лишће и гранчице које нам се радосно смеју.

У старости ће нам остати сећање на наше маштарије. У детињству мислима бежимо од куће, а када огладнимо онда се враћамо у стварност до следећег бежања.

Писац је на духовит начин описао учење напамет или бубање. Такво знање се брзо заборавља или „Држи буре воду, док мајстори оду!“.

Прича о дечаку и цртежима говори о томе колика је била његова љубав према животињама, али није имао услова да их чува као кућне љубимце. Зато је он кроз своје цртеже уживао у њима и једног дана је постао чувени сликар који не слика само животиње. Он има и своју будућу наследницу која воли да слика биљке. У детињству нешто што јако волимо може да нам буде у будућности професија.

Из школских дана увек се сећамо неке интересантне особе. Свако од нас је имао неку своју теткицу Софију која нас понекад изгрди, некад похвали, а понекад и награди бомбонама. Оне су увек тајанствене и појаве се изненада, наочито када газимо по тек обрисаном поду.

У писању се увек можемо играти са речима. Без њих не бисмо могли ништа да искажемо. Оне су богатство. У том игрању можемо писати и речи које се римују:

Патка виче: ква-ква-ква,

Гуска гаче: га-га-га,

Кока каже: кљуц-кљуц-кљуц,

А ја кад нешто не научим, кажем: туц-муц.

Таванска прича увек крије тајну тог мрачног простора пуног паучине и прашине, али у њему можемо наћи напудерисану лутку и плишаног меду, још много штошта. Кроз облачић прашине можемо свашта да угледамо.

Свако од нас има своју Елвиру, најбољу васпитачицу и учитеља о животу коју знамо, а моја се звала Виолета. Имала је увек стрпљења за мене и научила ме да правилно издувам нос у марамицу, закопчавам и откопчавам дугмад.

Док смо мали увек нас мучи мисао да ли Деда Мраз постоји или не, а како растемо схватамо да су то били наши родитељи. Ипак је лепо веровати у чаролију да Деда Мраз постоји. То је права магија празника.

Порука књиге „Овако је то било“ је да нам се кроз детињство дешавају чудесне ствари, нестварни догађаји, занимљива сазнања, да сањамо и маштамо, али и да понекад будемо у дремежу. Кад порастемо, онда ћемо сазнати како нам је у том сну и дремежу било прелепо. Увек би требало истински уживати у тим тренутцима и наставити храбро кроз живот.

